

tie. Zodoende wist hij veel te vertellen van de Heren van Gemert, dat nog niet eerder is gepubliceerd. De heer M.v.d. Wijst, die zich al eerder met de geschiedenis van de Heren van Gemert heeft bezig gehouden, was zeer verheugd, dat er nu weer verschillende nieuwe feiten voor de dag zijn gekomen. Met verschillende dia's lichtte de heer Otten zijn causerie toe.

Uit zijn lezing bleek o.a. dat de Heren van Gemert veel langer dan tot nog toe werd verondersteld goederen in Gemert bezaten en met aanzienlijke families o.a. van Den Bosch trouwden. Ook de mening van de heer Otten, dat het Slotje in De Deel het vroegere kasteel van Diederik van Gemert is geweest, kreeg weer meer waarschijnlijkheid.

De voorzitter kon dan ook een hartelijk dankwoord richten tot de heer Otten, waaraan hij de hoop verbond dat de spreker verder zal gaan met het onderzoek van de geschiedenis van de Heren van Gemert en wenste hem daarbij veel succes toe.

Na de spreekbeurt van de heer Otten vertoonde Wim Vos een aantal dia's van de kastelen van de Duitse Orde, gelegen in en onderhorig aan de Landcommanderij van Aldebiezen, nl. van Aldebiezen zelf, van Gruytrode, Sint Pietersvoeren en van ons eigen kasteel van Gemert. Wim Vos had deze kastelen bezocht en de dia's daar gemaakt. Hij gaf daarbij dan ook de nodige toelichting.

Na een dankwoord van de voorzitter aan de heer Vos werd de vergadering gesloten.

M H.J. Pennings.

DE STOOTERSHUT OF DE STEUTERSHUT op z'n Gêêmmers.

Die oudere Gemertsen, welke vroeger door de Peel moesten, zullen ze nog wel gekend hebben; vlak voorbij de grens van Gemert, op de linkse kant, dadelijk achter een oude zandweg stond ze. Nu staat er nog wel weer een huis, maar 't is de oude Stootershut niet meer, al heeft het huis op de kaarten de naam behouden. De Stootershut. De pelgrim naar Kevelaer, de voetganger en voerlui kenden ze goed. Er stond op te lezen:

"O dat in 't vuil en morsig peelvlak
Uw vermoeidheid niet word' groter
Wilt dan als Keevlaers-bêvartgangers
Wat rusten bij Frits Stooter".

Zo zei 't me op: Father v.d. Westelaken, een Gemertse missionaris.

Frits Stooter. Waar kwam hij vandaan? en hoe kwam hij zo in de Peel, de toen nog eenzame en bange Peel, waarin men gedachten aan oneindigheid en eeuwigheid kreeg? Laat mij het U eens vertellen.

Uit goede bron vernam ik, dat hij een Fries was en als soldaat tijdens de Belgische Revolutie ingekwartierd is geweest in de gemeente Oploo. Toen de oorlog geëindigd was (in 1839) vertrok hij weer naar Friesland, maar kwam spoedig weer terug in Noord-Brabant. Hij trouwde toen met een meisje uit St. Anthonis, na eerst van 't Protestantse naar het Rooms-Katoliek Geloof te zijn overgegaan, en vestigde zich op de grens van Gemert en Oploo, waar hij zich een hut bouwde van pluggen en dennenhout.

Daar leidde hij een armoedig bestaan en leefde van de opbrengst zijner bezems en heideboenders, die zijn vrouw op haar zwerftochten langs de Maas aan de man wist te brengen. De weinige voetgangers, die zijn hut binnengingen en 'n glas drinken bestelden maar wegens de viezigheid niet uitdronken, lieten wel enkele centen bij "De Stooter" achter en als het avond werd, en hij wel eens een Peelreiziger uitgeleide deed tot aan de meer bewoonde streek, nam hij dankbaar het dubbeltje of kwartje in ontvangst, dat men hem bij het afscheid in zijn hand liet glijden.

Zijn twee dochters trokken al vroeg de wijde wereld in, en toen zijn vrouw stierf in 1885 en hij ziek werd van koude en ontbering in zijn hut, die overal wind en water doorliet, werd hij door inwoners van Sint Anthonis naar het dorp gehaald. Zijn hut werd achter zijn rug afgebroken. In St. Anthonis leefde hij nog enkele jaren van de liefdadigheid en stierf er in het jaar 1889.

Aldus Pastoor Poell in zijn Kerkklokje nr. 16 van 13 maart 1927. Hij voegt eraan toe:

Omdat de grens van onze parochie van Sint Jans Onthoofding voortaan maar tot Den Dompt gaat (het verdere gedeelte valt nu onder Elsendorp) en er niet zoveel meer van de Stooters-hut gepraat zal worden, vond ik het van belang om de geschiedenis ervan in 't Kerkklokje vast te leggen.

We zijn er pastoor Poell nog dankbaar voor. W.H.J. Pennings.